

A középkori uzorás zsidó bankártól a soknemzetiségű fináncoligarchia önkényuralmáig

A magyar nép forradalmi kezdeményezőkézsége

Sajnos a magyarok a múltban tanúbizonyságát adták, hogy nem mindig tudnak tisztán látni politikai és közéleti kérdésekben. Például, még ma is sokan sokszor és ostoba módra zsidóznak. A magyar zsidók sem mindig ártatlanok, amikor antiszemita rémeket látnak mindenben. Ők is szeretik a bajt növelni, különösen, ha kiesnek egy vezető pozícióból. (Ilyenkor mindenki ilyen magatartású, de ők mesterei annak, hogy még jobban összekuszálják a viszonyokat.)

Ki kell mondani (az ostoba magyarok és bajkeverő zsidók nagy bánatára), hogy a mai világban a zsidó kérdés nem érdekes; minimalizálódik: veszít etnikai, vallási jelentőségéből, a gazdasági és politikai folyamatokra gyakorolt hatásából. Ha megjelenik, formai jellege mögött mindig rendkívül veszélyes szándékú, kalandor nem zsidó vállalkozók rejtőznek. Ezek már régen megfertőzték a nemzetközi gazdasági kapcsolatokat. Olyan hatalmasra nőtte ki magát ez az élősd rendszer, hogy a föllette való ellenőrzést már régen elveszítette a polgári társadalom és politikai rendszere. E finánc-tőkébe menekült veszélyes, szervezett tevékenységbe ma egyetlenegy parlament sem lát bele! E kalandor finánc-tőke mint politikai hatalom viselkedik a társadalom gazdasági, ipari termelőerői felett. Nyíltan ultimatív, diktátori magatartású a politikai rendszer védőmechanizmusával szemben. Nem maffia. Annál több: százezreket magába tömörítő, antiszociális rendszer, amely fenyegeti a világbékét, a gondolkodó és cselekvő humanizmust. A politikai ellenállást sikeresen polarizálja az intézményrendszerben. Ha nem lenne katonai erőegyensúly a két atomhatalom között (a katonai szakértők számításai szerint ma körülbelül 20 percre van szüksége az USA-nak, hogy megsemmisítse Oroszország teljes lakosságát és ugyanannyi az oroszoknak, hogy megsemmisítsék és több száz évre lakhatatlanná tegyék az USA-t), a kalandor finánc-tőke már rég leigázta volna nemcsak a kis banánköztársaságokat, de a hatalmas orszá-

gokat is. Ezt a veszélyt nem a zsidók jelentik. Ennek semmi köze a kistőkés zsidó nemzetközi kapcsolattartáshoz („összeesküvéshez”). A nemzetközi fináncoligarchia rémuralmával kell szembenéznünk (és megfékeznünk).

Helyre kell állítani a polgári demokráciát a gazdasági életben.

1) A középkori katolikus egyház a maga idejében közvélemény-formáló, közerkölcs-alakító, egyéni magatartást befolyásoló tényező volt. A középkorban elkövetett tévedései a dogmatikában, hittételekben több száz év után is túléltek magukat, éreztetik hatásukat. A holokausztot közvetlenül nem idézték elő, de nem is gátolták meg.

Nem a zsidók hibája, hogy az uralkodó osztályok kiszorították őket a termelő szférából a spekulatív, uzorajellegű pénzügyi szférába, egészen a XX. század közepéig. (Erkölcsei szempontból. Európában csakis ez jelentheti a középkor végét!)

Ebből a tévedésből azonban még nem következett Európa szellemi megújítása. A közerkölcs és politikai rendszer képviselői nem tanultak a múlt hibáiból. Nem veszik észre, hogy a zsidók esetleges teljes kiszorítása a társadalom peremére, még nem oldja meg a problémát. A fináncoligarchia más formában ismét jelentkezik, és még nagyobb veszélyt jelenthet az emberi humanizmus és közerkölcs hanyatlására, mint a középkori, uzorajellegű. Félelmetes méretűvé és hatalmas élősd testté képes kinőni magát. Önmozgásúvá vált. Mivel ezt az adottságát és ennek lehetőségét nem vették észre, elszabadult a láncaiból, kiszabadult a politikai rendszer ellenőrzése alól.

Európában a középkor befejezését jelenti a lengyel pápának a zsidók megkövetése. Kik lesznek azonban azok, akik ma megszervezik az ellenállást az ellen a fináncoligarchia ellen, amely sokkal nagyobb veszélyt jelent az emberiség jövője szempontjából, mint a középkori? Erre még nincs válasz. Várat magára. Pedig addig, amíg nem kerül ismét

a politikai rendszer ellenőrző mechanizmusai alá, nincs értelme annak, hogy jogállamiságról beszéljünk (a politika intézményei és formái megvannak, de hiányzik a gazdasági tartalma), vagy olyan felelősségteljes humanizmusról, amely már most nemcsak félti az emberiség jövőjét, de egyszersmind cselekvő is minden országban, városban, faluban és a – nemzetközi testületekben. (Ott nincs humanizmus, ahol csak karácsony napjára vonatkozik és nem az év minden napján jelentkezik a leszakadók-kal való szolidaritás).

2) A második világháború után a nyugati szabad világ és a Szovjetunió között olyan óriási méretű fegyverkezési verseny és gazdasági vetélkedés indult be, ami a mai napig legalább 10 tudományos műszaki forradalom eredményein nyugszik. Ez a tudományos műszaki forradalom szinte minden ipari ágban és ágazatban korszakváltó változásokhoz vezetett. Nincs olyan ipari termék, amely ne lenne folyamatos korszerűsítés és ésszerűsítés tárgya.

Az ipari forradalom azonban nem maradt meg csupán a termékek, a termelés szférájában. Ellenkezőleg, hatása messze túláradt a termelői szférán. Kezdetben százazrek, de igen gyorsan milliók kezdtek el foglalkozni a legkülönbözőbb jellegű termék-ésszerűsítő, konkurenciát támogató, beruházásokat előkészítő pénzügyletekkel, bankhitelek és kölcsönök lebonyolításával, ellenőrzéssel stb. A vállalkozó számításoktól kezdve a világ gazdasági prognózisokig mindent áthatnak a pénzügyi műveletek. Most nem a termelési szféra az, amely politikailag dominál (mint a XIX. században, majd a XX. század közepén a kereskedelemben), hanem a fináncoligarchia (a pénzzel való kereskedés), amely kezdi kisajátítani a politikai döntés jogát. Több százezer pénzügyi bankügyletekkel foglalkozó szakember nemcsak a politikai döntés közelébe került, de kezdi ki is sajátítani.

Hangsúlyozom, nem a XIX. századból ismert, bankügyletekben jártas néhány száz vagy ezer zsidó szakemberről van szó, hanem különböző nemzetiségű sok százezer, több millió pénzügyi szakemberről! (Amerikai becslések szerint 10 millió szakemberről van szó.) Minden országban az iskolarendszer keretében az ilyen profilú szakemberek és kisegítő személyzetük képzése óriási méretűre duzzadt. Ez a nemzetközi jellegű, soknemzetiségű fináncoligarchia diktálja a feltételeket a termelőtőkének. Ebben a milliós tömegben a zsidók száma már most elhanyagolható, s a jövőben még jobban az

lesz (ez az, ami természetesen fájdalmasan érinti őket; s kit nem érintene, ha veszíti valamikori előjogait).

A pénzügyi szakértelem rossz értelemben „demokratizálódott”. Az iskolák és egyetemek hihetetlen számú nem zsidó bank- és pénzügyi szakembert képeznek ki minden évben. Köztük hemzseg a tehetséges zseni, de még jobban a gazember, a maffiózó.

Pénzügyekben a bankszakértelem többé nem kötődik a „zsidó zsenialitáshoz”, találékonyághoz. Csak néhány évtized kell még ahhoz, hogy teljesen kiszoruljanak ebből a szférából. Talán csak nem akarja azt állítani valaki, hogy abban a milliós tömegben, amely Dubajban nyaral, mindenki zsidó? És a Karib-tenger szigetein, a Bahama-szigeteken, a Seishell-szigeteken, a polinéz és mikronéz szigeteken, Afrika és Dél-Amerika hatalmas zárt ország-részein, Las Vegasban, Macaoban, Singapurban? A számuk észrevehetetlen. Messze vannak és távolodnak a magyar koponyákban kongó visszhangtól: a zsidó bankárok nemzetközi összeesküvéséről szóló meséktől.

Ebből két dolog következik:

a) A nagy számok törvényszerűségéből kifolyólag a zsidók száma jelentéktelen lesz a fináncoligarchiában. Értelmetlen ebből kifolyólag zsidózni. Az antiszemitizmus vádja mögött pedig gyakran megbújik a demokratizálódás elleni harc, az önző zsidó ellenállás, nosztalgizálás, a szép idők visszasírása stb.

Az antiszemitizmus vádját a zsidók terjesztik, s leggyakrabban nincs alapja. (Igaza van Orbán Viktornak.)

Még néhány évtized és helyükre teszi őket a történelem: a múltra emlékezés. Nem kell bedőlni minden ilyen vádaskodásnak. Ki kell vizsgálni, valóban megkülönböztetésről van-e szó vagy vaklármáról, zsidó irigységről, önzésről, aminek nincs helye.

b) Az a néhány zsidó a pénzügyi szakértelem és döntéshozatal területén a világban úgy cselekszik, ahogy a nem zsidó pénzügyi és fináncoligarchiák megengedik nekik és megkövetelik tőlük. Minden döntés mögött testületek vannak. Ők a pénzügyek területén, a fináncoligarchia nagyságában ma már csak olyan jelentőséggel bírnak, mint a kis Magyarország, mondjuk, az USA, Kína vagy India gazdasági életében. Statisztikai tévedés, hiba.

Persze, hogy a zsidók továbbra is szeretnék magukat fontos pénzügyi szerepkörben látni a vi-

lágban, így akár Magyarországon is. Ez a lehetőség azonban soha többé nem tér vissza számukra. Mégsem kell szomorkodniuk: jelen lesznek a társadalom minden rétegében, szakmájában, hivatásában. Helyzetük a társadalomban ezzel biztonságossá válik. Többé nem kell félniük sem politikai, sem társadalmi csőcseléktől.

3) Gazdasági szempontból tehát most arról van szó, hogy a gazdaságban helyreálljon a demokrácia és hogy a finánc-tőke a termelőtőke ellenőrzése alá kerüljön. Önálló politikai döntés nélkül ez nem fog menni.

Ennek a politikai harcnak forradalmi kezdeményezője éppen Magyarország. Magyarország forradalmi tettet hajtott végre, amikor kezdeményezte a fináncoligarchia megadóztatását. A magyar forradalmi láng átcsapott még 12 országra. Magyarország követőkre talált.

Ennél van azonban még fontosabb: az egész probléma átkerült az Európai Unió vezető testületébe. Felismerték annak a veszélyét, hogy a fináncoligarchia kiszabadult a politikai ellenőrzés alól és veszélyezteti a gazdasági demokráciát.

Mi, magyarok tehát többé ne zsidózzunk. A zsidók is ismerjék fel, hogy nem minden antiszemitaizmus, ami a demokrácia velejárója. A 80 000 magyar zsidó biztonságban van. A tehetséges zsidók pedig ne tetszelegjenek a kiválasztott nép szerepében.

Az iskolarendszer ma már végre ontja a nem zsidó tehetségeket is a pénzügyek területén. Köztük van az ő helyük is. Engem személy szerint boldoggá tette, ha már így beszélhetnék a cigányok-romák felemelkedéséről is.

A pénzügy rengeteg tehetséges fiatal követel. Többé ez nem lehet senki kiváltsága. Ez az idő elmúlt.

Különben is kényszerhelyzetben vagyunk, Kína gyors felzárkózása mindenkinben megdöbbenést vált ki. A lélegzetet belénk fojtja.

A kínaiak már a középkorban többet tudtak a pénz természetéről és funkciójáról, mint mi, euró-

paiak és köztük a zsidók. A kínaiak fedezték fel a papírpénzt, s azt a gazdasági törvényszerűséget, hogy a pénz csak akkor erős, ha árufedezet van mögötte. Ezek olyan zseniális és fantasztikus felfedezések, mint az általuk felfedezett puszkapor és iránytű. (Valamennyi korszakváltást készített elő a világban.)

Az amerikaiak és az angolok mellett ők a pénz- és bankügyetek legnagyobb szakértői. Tudják ezt róluk az amerikaiak és az angolok, és ezért nem kis gondban vannak a kínai expanzió miatt.

A zsidó eszességről és találékonyságról szóló meséket ismerik és megmosolyogják őket. Rémsékeknek, dajkameséknek nem ülnek fel. Mint a legjobb üzletemberek, ők is szeretnek ismeretlenségbe burkolózni és meglepetéseket tartogatni.

Náluk a fináncoligarchia még a termelőtőke ellenőrzése alatt van. Több a gazdasági demokrácia náluk, mint nálunk. Zsidó és nemzetközi összeesküvés-elméletekben nem hisznek. Tehetik.

A világúrból figyelik, hol lehetne új gyárat, boltot, vendéglőt nyitni, bárhol a világban, hogy az kifizetődő legyen Kína számára.

Dubajban nem költenek el százazreket. Lesik, hol terjeszkedhetnek bármilyen téren. Ma már nincsenek távol a nanotechnikai tudományos ismertepektől sem.

4) A szociális hálóval ellátott piacgazdaság gondolata és gyakorlata fekszik a kínaiaknak, mert a gazdasági élet minden résztvevője nyer vele: a) a termelőtőke, b) a kereskedelmi tőke, c) és a banktőke is. A szociális hálót nagytítják és sűrítik.

Minket, magyarokat szeretnek (mint ahogyan a többi közép-ázsiai mongol török nép is), mert még mindig rokonoknak tartanak bennünket. „Elbitangoltunk Nyugatra” - mondják, de visszavárnak bennünket. A nagy fal közelében van a helyünk. Hihetetlen, de így van: nemcsak a párttitkár, de az egyszerű ember is így gondolkodik a magyarokról.

Ezt a szeretetet a magunk javára kell fordítani!